

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců
Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. P. K.**, narozen dne X
bytem J., P.

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. MHMP 455566/2016 a ze dne
15. 1. 2014 č. j. MHMP 52066/2014,

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, stavebního odboru ze dne 21. 1. 2016, č. j. P4 010039/16/OST/VAS a rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. MHMP 455566/2016, se zamítá.
- II. Žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, stavebního odboru ze dne 7. 8. 2013, č. j. P4 055819/13/OST/TU a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2014, č. j. MHMP 52066/2014, se odmítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Magistrátem hlavního města Prahy dne 16. 3. 2016, č. j. MHMP 455566/2016, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) částečně změněno a částečně potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 4, stavebního odboru (dále jen „prvostupňový orgán“ či „stavební úřad“) ze dne 21. 1. 2016, č. j. P4 010039/16/OST/VAS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nařízeno odstranění změny stavby rodinného domu č. p. X, ul. J. č.o. X v P. 4- Z., spočívající v provedení stříšky nad vchodem do zahrady na pozemku parc. č. X, v katastrálním území Z. (dále jen „změna stavby“), bez zákonem vyžadovaného ohlášení příslušnému stavebnímu úřadu. Zároveň navrhl i zrušení shora uvedeného prvostupňového rozhodnutí.
2. Dalším podáním se žalobce domáhá rovněž zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7. 8. 2013, č. j. P4/055819/13/OST/TUIV a rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2013 (správně 15. 1. 2014 pozn. soudu) č. j. MHMP 52066/2014.
3. Žalobce nejprve v podané žalobě namítl, že rozhodnutí a jemu předcházející průběh správního řízení považuje za nesprávný a zmatečný, neboť byly porušovány principy a postupy stanovené zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“), zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, i Listinou základních práv a svobod.
4. V *prvním žalobním bodu* namítá, že správní orgán nerespektoval právní úpravu platnou v době provedení předmětné stavby. Prvostupňovým orgánem byl uveden v omyl v tom smyslu, že až po šesti letech z napadeného rozhodnutí vyplývá, že mohl ohlásit stavbu bez žádosti o územní souhlas či území rozhodnutí. Pochybení prvostupňového orgánu shledává i ve skutečnosti, že řada předchozích rozhodnutí prvostupňového orgánu byla žalovaným zrušena. Z právního předpisu platného v době stavby dané nemovitosti (zákon č. 40/1886 ř. z., jímž se vykonává stavební řád pro královské hlavní město Prahu a pro města Karlín, Smíchov, královské Vinohrady, Žižkov, pak pro místní obce Košíře, Třešovice s Třešovičkami, Břevnov s Týnkou, Dejvice, Bubeneč, Libeň, Troju, Vršovice, Nusle a Pankrác, Michle a Podolí) dovozuje, že nebylo třeba, podle ustanovení § 29 citovaného zákona, do stavebních výkresů doplňovat nepatrné stavební změny a postačilo pouze jejich písemné oznámení stavebnímu úřadu, které mohlo být učiněno, ale není v dokumentaci založeno. To, že se uvedená stavební změna nenachází v kolaudovaných stavebních výkresech z let 1928 až 1929, automaticky neznamená, že nebyla nikdy povolena, neboť nelze učinit závěr, že předmětná projektová dokumentace uložená v archivu je úplná, kompletní a v náležitém stavu.
5. Ve *druhém žalobním bodu* uvádí, že prvostupňový orgán nesprávně zvážil aplikaci právních předpisů, když postupoval „podle nyní platných právních předpisů“. Prvostupňový orgán v rozhodnutí uvedl, že před 80 lety změna stavby vyžadovala stavební povolení, aby dospěl k závěru, že byla provedena bez ohlášení, což žalobce považuje za nepřípustnou aplikaci právé retroaktivity. Žalobce dále namítá, že nelze aplikovat ustanovení § 104 odst. 1 písm.

a) ani k) stavebního zákona, neboť ten se týká stavebních úprav, které spadají pod režim tzv. ohlášení. Vzhledem k tomu, že úprava nebyla provedena pro změnu v užívání části stavby ani se nedá říci, že se mění vzhled stavby, nelze citované ustanovení stavebního zákona použít. Má za to, že bylo třeba podat žádost o stavební povolení podle § 110 stavebního zákona, nikoliv pouze ohlášení podle § 104 stavebního zákona. Výrok v rozhodnutí prvostupňového orgánu je tedy chybný.

6. *Ve třetím žalobním bodu* namítá nesprávný postup správních orgánů při vedení správního řízení. Dne 2. 11. 2010 provedl prvostupňový orgán prohlídku nemovitosti, aniž měl k dispozici projektovou či spisovou dokumentaci, nebyly učiněny žádné závěry ve smyslu porušení právních předpisů, nebyl upozorněn na žádné povinnosti, které by měl dle zákonů plnit, rovnou bylo zahájeno řízení k odstranění staveb celodřevěné kůlny a celodřevěného zahradního domku (dále jen „staveb“) a změny stavby. Byl tedy zvolen postup, který ho v nejvyšší možné míře zatížil a narušil ochranu dobré víry. Nadto obdobná zastřešení má asi polovina rodinných domků na S., aniž by byla zakreslena v projektové dokumentaci, což zjistil dotazem na sousedy. Při řízení o dodatečném povolení změny stavby bylo proti žalobci ze strany správních orgánů dlouhodobě postupováno šikanózním způsobem, který shledává v uložení povinnosti předložit i tři stanoviska vlastníků správců sítí technického vybavení území, což považuje, vzhledem k minimálnímu rozsahu zastřešení, za neodpovídající postup a popisuje jednání prvostupňového orgánu při dodatečné kolaudaci žádveří předmětné nemovitosti. Upozorňuje na to, že v rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, žalovaný označil shora rozporovaný požadavek prvostupňového orgánu za nedůvodný, avšak prvostupňový orgán celé řízení zastavil a žalovaný odvolání žalobce zamítl. Takový způsob vedení správního řízení považuje za nepřipustný. Nadto prvostupňový orgán nejedná se všemi účastníky rovným způsobem, když v případě jeho sousedů, kteří prováděli rozsáhlou přestavbu nemovitosti, nebyla žádná stanoviska požadována.
7. *V čtvrtém žalobním bodu* napadá požadavek správních orgánů odstraňovat veškeré odchylky od projektové dokumentace uložené v archivu dle ustanovení § 125 stavebního zákona, neboť má za to, že citované ustanovení žádnou takovou povinnost neukládá. Žalobce zároveň doznal, že projektovou dokumentací nedisponuje, nicméně žádal dotčené správní orgány o vyjádření ke změně stavby, aniž by tyto měly nějaké připomínky (žalobcem doloženo vyjádření odboru životního prostředí a dopravy ze dne 20. 1. 2016, odboru památkové péče ze dne 30. 4. 2015).
8. *V pátém žalobním bodu* zpochybňuje aplikaci ustanovení § 125 stavebního zákona správními orgány a spatřuje nezákonnost rozhodnutí správních orgánů i v tom, že kromě toho, že změna stavby není zakreslena v plánech z roku 1928 až 1929, neuvedly žádný jiný důvod, proč by měla být odstraněna. K tomu rozvádí, že v archivu mu nebylo umožněno pořídit si ověřenou kopii stavební dokumentace nemovitosti, neboť tato dokumentace není ověřena stavebním úřadem. Neověřenou dokumentaci však stavební úřad nepovažuje za dostatečnou z důvodu chybějícího ověření. Nechal tedy vypracovat dokumentaci skutečného provedení stavby. Tento postup byl však shledán správními orgány za nepřipustný.
9. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje (po odstranění vad žaloby v podání ze dne 17. 5. 2016), aby soud zrušil prvostupňové i napadené rozhodnutí a zároveň zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2014 (v petitu nesprávně uveden rok 2013, pozn. soudu) č. j. MHMP 52066/2014, kterým bylo zrušeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7. 8.

2013 č. j. P4/055819/13/OST/TU a zastavil řízení podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že většina žalobních námitek byla obsažena v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a byla vypořádána v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které v plném rozsahu odkazuje. Žalovaný zdůvodnil, proč bylo možné postupovat dle ustanovení § 125 stavebního zákona. Žalobce byl několikrát poučen o možnosti stavbu dodatečně povolit a legalizovat ji, avšak této možnosti nevyužil. Se stavebním úřadem opakovaně nespolupracuje a trvá na svém postupu. Co se týče správních řízení, v kterých měl žalovaný postupovat odlišně, k tomu uvádí, že nejsou předmětem tohoto řízení. Opakuje svůj závěr, že předmětná změna stavby byla postavena bez ohlášení stavebnímu úřadu, a proto správní úřad zcela správně zahájil řízení o odstranění stavby. Navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili (konkludentně).
12. Ze správního spisu vyplývá:
 - a) Dne 3. 8. 2010 obdržel prvostupňový orgán žádost sousedů žalobce (zjištěno z příloženého katastrálního plánu) o provedení kontrolní prohlídky nemovitosti. Dne 10. 8. 2010 prvostupňový orgán vydal oznámení o provedení kontrolní prohlídky předmětné nemovitosti stanovené na den 22. 9. 2010, které doručil také žadatelům a žalobci. Oznámením ze dne 22. 9. 2010 byl změněn datum kontrolní prohlídky na 2. 11. 2010. Z protokolu o provedení kontrolní prohlídky ze dne 2. 11. 2010 vyplývá, že bylo (kromě jiného) konstatováno zastřešení zadního vchodu s bočním výstupem hran 60 cm a výšky od 220 až 240 cm (bod 7 protokolu). Ve zprávě z kontrolní prohlídky ze dne 3. 11. 2010 prvostupňový orgán konstatoval vybudované zástřeší u zadního vchodu, které je pevně připevněno k objektům s tím, že: *„Jedná se o stříšku s bočními stěnami o délce 60 cm. Nosný prvek je tvořen obdélníkovým ocelovým profilem JOKL o šířce hrany 25 mm x 35 mm. Výška v bocích boční stěny je od 220 do 240 cm. Jako výplň stran je do výšky 110 cm tvořeno dřevěnou výplní a poté skleněnou průhlednou tabulí. Zastřešení je ze skleněné tabule přesahující hranu nosné konstrukce o 20 cm.“*.
 - b) Oznámením o zahájení řízení vydaným prvostupňovým orgánem dne 16. 8. 2011 bylo zahájeno z moci úřední řízení o odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, které se týká změny stavby a staveb na nemovitosti provedené bez územního souhlasu nebo územního rozhodnutí a následného ohlášení stavebnímu úřadu v rozsahu: stříška nad zadním vchodem rodinného domu do zahrady s bočnicemi (změna stavby), celodřevěná kůlna na pozemku nemovitosti a dřevěný zahradní domek se sedlovou střechou na pozemku nemovitosti (stavby). Účastníci řízení byli poučeni o možnosti do 10 dnů uplatnit své návrhy a žalobce byl poučen, že ve lhůtě do 120 dnů ode dne doručení tohoto oznámení může požádat o dodatečné povolení k výše uvedeným stavbám a předložit podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Pokud tak neučiní, stavební úřad nařídí dle ustanovení § 129

odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění shora uvedených neoprávněných staveb a změny stavby. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 1. 9. 2011.

- c) Přípisem ze dne 9. 1. 2012 byli účastníci vyrozuměni o skončení dokazování, neboť žalobce nepožádal v lhůtě určené v oznámení o zahájení řízení ze dne 16. 8. 2011 o dodatečné povolení změny stavby a staveb. Zároveň byli seznámeni s tím, že bude pokračováno v řízení o odstranění změny stavby a staveb a poučeni, že se mohou seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k těmto podkladům ve lhůtě 10 dnů od doručení písemnosti. Přípis byl žalobci doručen dne 21. 1. 2012.
- d) Dne 7. 2. 2012 prvestupňový orgán vydal rozhodnutí o nařízení odstranění změny stavby a staveb, kterým nařídil žalobci odstranit změnu stavby a staveb. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 1. 3. 2012.
- e) Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 6. 3. 2012, o kterém žalovaný rozhodl dne 28. 5. 2012 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvestupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Prvestupňovým orgánem bylo opět vydáno vyrozumění o skončení dokazování, na které žalobce reagoval podáním ze dne 27. 8. 2012, jehož obsahem byla i žádost o vydání dodatečného stavebního povolení. Řízení o odstranění změny stavby a staveb bylo přerušeno a bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení změny stavby a staveb.
- f) V tomto řízení nejprve prvestupňový orgán dne 24. 9. 2012 vydal výzvu a usnesení k odstranění nedostatků žádosti ze dne 27. 8. 2012, kterou byl žalobce vyzván a poučen, aby žádost a projektovou dokumentaci ve lhůtě 150 dnů doplnil o závazná stanoviska dotčených orgánů chránících veřejné zájmy dle zvláštních předpisů, stanoviska správců sítí technického vybavení území, vyjádření organizací spravujících spojová kabelová zařízení, a aby v souladu s ustanovení §129 odst. 2 stavebního zákona prokázal, že změna stavby a stavby nejsou umístěny v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, nejsou provedeny na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, nejsou v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu hl. m. Prahy, podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze. Žalobce byl poučen o důsledcích nesplnění výzvy. Podáním ze dne 2. 10. 2012 podal žalobce odvolání a stížnost proti uvedenému postupu prvestupňového orgánu. Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2013 žalovaný shora uvedené usnesení potvrdil a odvolání zamítl. Podáním ze dne 13. 2. 2013 žalobce požádal o prodloužení lhůty a přezkum rozhodnutí prvestupňového orgánu. Součástí podání byl náčrt detailu stříšky a situace zpracované Ing. arch. A. M. V reakci na podání žalovaný přípisem ze dne 11. 3. 2013 žalobci sdělil, že není podstatné, kdy změna stavby a stavby byly provedeny, ale zda byly povoleny. Za prokázané považuje, že změna stavby a staveb nebyly provoleny. Žalobce upozornil s odkazem na ustanovení 94 odst. 3 správního řádu na nemožnost přezkoumávat usnesení o přerušení řízení. Dne 1. 8. 2013 bylo prvestupňovým orgánem vydáno usnesení o zastavení řízení o dodatečné změně stavby a staveb. Z obsahu rozhodnutí vyplývá, že důvodem

tohoto postupu byla nečinnost žalobce (neodstranění nedostatků žádosti ze dne 27. 8. 2012). Usnesení bylo žalobci doručeno dne 6. 8. 2013. Proti tomuto usnesení podal žalobce podáním ze dne 12. 8. 2013 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 18. 11. 2013 tak, že usnesení prvostupňového orgánu potvrdil a odvolání zamítl. Z obsahu odůvodnění se podává, že žalobce během řízení o dodatečném povolení změny stavby a staveb neprokázal splnění podmínek dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, shledal postup prvostupňového orgánu v souladu s ustanoveními stavebního zákona a poučil žalobce o možnosti podat novou žádost.

- g) Po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí prvostupňový orgán přípisem ze dne 2. 12. 2013 vyzval účastníky stavebního řízení k vyjádření se k podkladům shromážděným pro vydání rozhodnutí a dne 9. 1. 2014 vydal rozhodnutí, kterým opět nařídil odstranění změny stavby a staveb, které bylo žalobci doručeno dne 23. 1. 2014. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojl odvoláním podaným dne 1. 2. 2014. Žalobce rozhodnutí prvostupňového orgánu rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014 zrušil a vrátil k novému projednání. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, ve vztahu k změně stavby, nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, která spočívá v nedostatečném uvážení ohledně změny vzhledu stavby rodinného domu. V odůvodnění je také konstatováno, že lze s žalobcem souhlasit, že požadování stanovisek správců sítí a vyjádření organizací spravujících kabelové zařízení v daném místě při zahájení řízení o odstranění stavby v roce 2011 nebylo důvodné, avšak prvostupňový orgán v dalším řízení takovýto rozsah již nepožadoval. Žalobce byl opět poučen o možnosti podat žádost o dodatečné povolení změny stavby a staveb.
- h) V novém řízení prvostupňový orgán vyloučil z řízení otázku týkající se staveb z důvodu jiného okruhu účastníků předmětného řízení. Na základě tohoto usnesení účastníkem stavebního řízení ohledně změny stavby zůstal pouze žalobce.
- i) Prvostupňový orgán dne 19. 11. 2014 vyrozuměl žalobce o skončení dokazování a dne 23. 2. 2015 vydal rozhodnutí doručené žalobci dne 8. 3. 2015, kterým nařídil žalobci odstranit změnu stavby. Následovalo opětovné odvolání žalobce ze dne 15. 3. 2015 a rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2015, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a vráceno prvostupňovému orgánu k novému projednání s tím, že žalovaný částečně přisvědčil námitce žalobce o nedostatku důvodů týkajících se hodnocení, zda se v daném případě jedná o změnu vzhledu stavby.
- j) Po opětovném vyrozumění o skončení dokazování ze dne 15. 7. 2015 prvostupňový vydal 16. 9. 2015 v rozhodnutí, kterým nařídil odstranit změnu stavby, které bylo k odvolání žalobce zrušeno a vráceno k novému projednání rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2015 s odůvodněním, že prvostupňový orgán nedostatečně odůvodnil, z jakého důvodu považuje provedení zastřešení za změnu stavby.

- k) Dne 21. 1. 2016 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí, kterým žalobci nařídil odstranění změny stavby, z jehož odůvodnění vyplývá, že prvostupňový orgán *"v archivu Úřadu městské části Praha 4 dohledal výkres posledního povoleného stavu stavby, který je založen ve spise již o zahájení řízení a je ověřený Magistrátem hlavního města Prahy dne 20. 12. 1923 a to na zadní straně originálu.... Jedná o jediný ověřený výkres uložený v archivu Úřadu městské části Praha 4. Z tohoto výkresu je patrné, že předmětná změna stavby spočívající v provedení stříšky nad vstupem do zahrady nebyla povolena a nebyla schválena po celou dobu trvání stavby. Nebyl tedy nalezen ani doložen jediný důkaz, který by toto vyvracel a naopak prokázal povolení stříšky."* Prvostupňový orgán v rozhodnutí dále konstatoval, že již od postavení dotčené stavby, jakákoli její změna vyžadovala souhlas stavebního úřadu s tím, že podrobně odkázal na ustanovení stavebních zákonů platných a účinných od doby postavení stavby do doby vydání rozhodnutí. Uvedl, že provedením zastřešení zadního vchodu do domu se mění vzhled stavby rodinného domu, jedná se tedy o změnu stavby rodinného domu se změnou vzhledu stavby. Vzhledem k tomu, že v archivu stavebního úřadu byla dohledána ověřená dokumentace, která je bez uvedeného zastřešení, a vlastníkem nebyly doloženy žádné doklady, které by prokázaly, že uvedené zastřešení bylo někdy projednáno stavebním úřadem, nelze uplatnit ustanovení § 125 stavebního zákona. I když žalobce nebyl stavebníkem předmětné stavby, je jejím vlastníkem, a proto s ním bylo vedeno řízení o odstranění stavby jako s vlastníkem, který vstupuje do práv a povinností předchozího vlastníka bez ohledu na způsob nabytí stavby. Rozhodnutí bylo napadeno odvoláním žalobce ze dne 28. 1. 2016, jehož obsah se v podstatě shoduje s žalobními námitkami podanými žalobcem v tomto sporu. Součástí odvolání žalobce učinil i listiny, a to náčrt detailu stříšky a situace zpracované Ing. arch. A. M., stanovisko odboru životního prostředí a dopravy ze dne 20. 1. 2016, trhovou smlouvu ze dne 7. 9. 1926, závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odbor památkové péče, ze dne 30. 4. 2015 k změně stavby, průvodní zprávu a souhrnnou technickou zprávu ze dne 27. 3. 2015 k stavbě – osazení střešních oken, závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odbor památkové péče, 12. 1. 2015 k stavbě – osazení střešních oken.
- l) K odvolání žalobce bylo rozhodnuto žalovaným dne 16. 3. 2016, který rozhodnutí prvostupňového orgánu částečně změnil tak, že vypustil část věty *„provedené bez územního souhlasu nebo územního rozhodnutí a následného ohlášení stavebního úřadu“*, která nově zní *„provedené bez ohlášení stavebnímu úřadu“* s tím, že toto pochybení nemůže mít za následek nesprávnost napadeného rozhodnutí, když z odůvodnění vyplývá, že prvostupňový orgán měl na mysli ohlášení. Ve zbytku se žalovaný ztotožnil s právním názorem prvostupňového orgánu. Konstatoval, že bylo porušeno ustanovení § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2012 a předmětná změna stavby byla provedena bez ohlášení stavebnímu úřadu. Žalobce byl v předchozích odvolacích řízeních mnohokrát poučen o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby, předložit požadovanou projektovou dokumentaci a prokázat skutečnosti uvedené v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Žalobce

žádost nepodal. Realizace změny stavby je tak považována za nepovolenou stavební změnu, která oproti kolaudovanému stavu domu mění vzhled stavby. Upozornil žalobce, že jím předložené listiny bylo nutno založit k žádosti o dodatečné povolení stavby. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

13. Soud neprovedl důkazy žalobcem založenými listinami, a to znaleckým posudkem č. 840-16/10 ze dne 2. 8. 2010 - ocenění znehodnocení nemovitosti, vyjádřením žalovaného ze dne 15. 2. 2016, rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 7. 8. 2013 č. j. P4/055819/13/OST/TUIV, neboť tyto listiny se svým obsahem nevztahovaly k změně stavby v rozsahu provedené stříšky nad zadním vchodem. Dále neprovedl důkaz podáním žalobce prvostupňovému orgánu ze dne 26. 3. 2014 včetně příloh pro nadbytečnost, když přílohy týkající se předmětného sporu jsou součástí správního spisu.
14. Dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b), odst. 2 a 3 stavebního zákona, v rozhodném znění, stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby b) prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.
15. Dle ustanovení § 104 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, v rozhodném znění, ohlášení stavebnímu úřadu vyžadují stavby pro bydlení a pro rekreaci do 150 m² zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše dvěma nadzemními podlažími a podkrovím.
16. Soud nejprve předesílá, že obsah žaloby je nekonzistentní a mnohdy si protirečí, a to zejména v bodech, kde se žalobce domáhá, aby bylo správními orgány postupováno co nejjednodušším způsobem, avšak namítá, že s ním nebylo vedeno řízení o stavebním povolení, zpochybňuje povinnost uloženou mu prvostupňovým orgánem k doložení stanovisek dotčených orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby, přitom tvrdí, že si je vyžádal, zpochybňuje aplikaci ustanovení §125 stavebního zákona, přičemž z rozhodnutí prvostupňového orgánu vyplývá, že toto ustanovení nelze uplatnit.
17. *K prvnímu žalobnímu bodu*, v kterém žalobce namítá nesprávnou aplikaci časového znění stavebního zákona, soud považoval za nutné nejprve posoudit, jaké časového znění stavebního zákona mělo být na danou věc aplikováno, respektive mělo být použito správními orgány. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 16. 8. 2011 podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění zákona č. 281/2009 Sb. účinného od 1. 1. 2011. Pravomocné rozhodnutí, kterým bylo žalobci nařízeno odstranit změnu stavby, bylo vydáno dne 16. 3. 2016 tedy za účinnosti zákona č. 39/2015 Sb. Podle § 190 odst. 3

zákona č. 39/2015 Sb. se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Výjimky upravené v tomto ustanovení na daný případ nedopadají. Nejvyšší správní soud se k výkladu přechodného ustanovení vyjádřil ve vztahu k řízení o odstranění stavby v rozsudku ze dne 7. 2. 2018 č. j. 6 As 312/2017-98, v němž dovodil, že řízení o odstranění stavby, které bylo zahájeno před 1. 1. 2013, je třeba dokončit dle dosavadní právní úpravy, jak z hlediska procesního, tak z hlediska hmotněprávního. Není důvod, aby tento závěr Nejvyššího správního soudu nebyl aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Z uvedeného vyplývá, že se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že správní orgány měly vycházet ze zákona č. 40/1886 ř. z., jímž se vykonává stavební řád pro královské hlavní město Prahu a pro města Karlín, Smíchov, královské Vinohrady, Žižkov, pak pro místní obce Košíře, Třešovice s Třešovičkami, Břevnov s Týnkou, Dejvice, Bubeneč, Libeň, Troju, Vršovice, Nusle a Pankrác, Michle a Podolí.

18. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupoval dle stavebního zákona účinného v době zahájení řízení. Pouze v závěru svého rozhodnutí uvádí, že: „Z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že podle nyní platného stavebního zákona č. 183/2006 Sb. bylo porušeno ustanovení § 104 odst. 1 písm. a).“, a to v souvislosti se změnou výroku rozhodnutí. Městský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že z obsahu rozhodnutí prvostupňového orgánu jednoznačně vyplývá, že stavba byla provedena bez ohlášení. Nicméně oba správní orgány, v souvislosti s posouzením nutnosti vrchnostenského aktu k změně stavby, aplikovaly znění stavebního zákona účinného v době vydání rozhodnutí, ačkoli, jak plyne z předchozího odstavce, měly aplikovat znění účinné v době zahájení řízení, které povinnost ohlášení stavby pro bydlení a pro rodinnou rekreaci do 150 m² celkové zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše s dvěma nadzemními podlažími a podkrovím upravovalo v ustanovení § 104 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tato nepřesnost však nemůže mít vliv na správnost závěrů napadeného rozhodnutí, neboť obě znění povinnost ohlásit shora uvedenou stavbu upravovala stejně.
19. K názoru žalobce ohledně možnosti povolení změny stavby přesto, že se nenachází v stavební dokumentaci, je nutno připomenout, že v průběhu správního řízení byl žalobce správními orgány poučen, jaké listiny má k dodatečnému povolení změny stavby založit, tak aby mohla být změna stavby zlegalizována a nemuselo být vedeno řízení o jejím odstranění. Důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že někdy v minulosti stavební povolení bylo vydáno, leží na žalobci. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2001, č. j. 29 Ca 62/2001-24, z kterého vyplývá: „Odstranění nepovolené stavby se při splnění dalších podmínek nenařídí, pokud stavebník prokáže soulad stavby s veřejným zájmem. Důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem leží výlučně na stavebníkovi, což lze považovat i za logické, neboť zákonem předpokládaný stav byl porušen právě jeho počínáním, a lze tedy nepochybně po něm spravedlivě požadovat, aby on sám prokázal, že škodlivé následky jeho počínání nedosahují intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů. Posouzením, zda by bylo možné nepovolenou stavbu zachovat (tedy dodatečně povolit), se správní orgán nezabývá ex officio. Ze zcela jednoznačné formulace citovaného ustanovení (pozn.: § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nyní § 129 odst. 1 písm. b) a § 129 odst. 3 zákona) vyplývá, že má-li stavebník zájem na tom, aby nepovolená stavba odstraněna nebyla, musí v tomto směru podat u stavebního úřadu žádost, ze zcela jednoznačné dikce ustanovení paragrafu 88 odst. 1 písm. b) věty druhé stavebního zákona (poznámka: nyní ustanovení § 129 odst. 2 zákona) vyplývá, že odstranění stavby se (při splnění dalších podmínek) nenařídí, pokud stavebník prokáže soulad stavby s veřejným zájmem. Nelze

tedy připustit jakékoliv pochybnosti o tom, že důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem leží výlučně na stavebníkovi.

20. Námitku žalobce, který nesprávnost postupu správních orgánů spatřuje také v tom, že jednotlivá rozhodnutí prvostupňového orgánu byla zrušena žalovaným, soud považuje za nedůvodnou, neboť svědčí o tom, že žalovaná jako odvolacího orgán při posuzování prvostupňového rozhodnutí postupuje obezřetně a zvažuje, zda napadené rozhodnutí splňuje všechny zákonné požadavky.
21. *K druhému a třetímu žalobnímu bodu*, co se týče opětovné námitky použití časového znění stavebního zákona, soud odkazuje na bod 17. rozsudku. K žalobcem zpochybňovanému historickému diskurzu prvostupňového orgánu uvedenému na straně 5 až 6 prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že prvostupňový orgán jím pouze dokládal, že od postavení domu bylo vždy k změně stavby třeba jistého vrchnostenského aktu.
22. Další argument žalobce, že mělo být aplikováno ustanovení § 110, nikoliv ustanovení § 104 stavebního zákona, tedy že mělo být zahájeno řízení o stavebním povolení, nikoliv o oznámení, soud podotýká, že v daném případě již prvostupňový orgán nemohl postupovat podle žádného s žalobcem uváděných ustanovení, neboť šlo již o provedenou změnu stavby. Stavební zákon v takovém případě ukládá stavebnímu úřadu nařídít odstranění stavby dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a stavebníkovi či vlastníkově stavby umožňuje tuto situaci zvrátit tím, že uvede již provedenou změnu stavby v soulad se zákonem právě prostřednictvím dodatečného stavebního povolení podle ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Aktivita v tomto směru spočívala na žalobci. Správní orgán měl pouze poučovací povinnost, kterou bezesbýtku splnil.
23. To, že usnesení ze dne 24. 9. 2012 k odstranění nedostatků žádosti žalobce ze dne 27. 8. 2012, obsahovalo nadstandardní požadavky na předložení dokumentace týkající se stanovisek správců sítí a vyjádření organizací spravujících kabelové zařízení v daném místě, nemůže založit nezákonnost postupu správního orgánu, který předcházal vydání napadeného rozhodnutí, neboť jednak žalovaný tuto skutečnost prvostupňovému orgánu vytkl s tím, že prvostupňový orgán tato stanoviska dále již nepožadoval, a zároveň ze správního spisu vyplývá, že řízení o dodatečném povolení změny stavby bylo zastaveno vzhledem k tomu, že žalobce nepředložil ani jiné z požadovaných dokumentů a zároveň neprokázal skutečnosti uvedené v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona.
24. K námitce ochrany dobré víry žalobce je třeba uvést, že stavební zákon obsahuje, pokud jde o zhotovení stavby nebo odstranění stavby, kogentní ustanovení, které ukládá stavebníkovi k zřízení stavby, ale i k jejímu odstranění, obstarat si povolení nebo opatření stavebního úřadu. Veškeré stavební činnosti bez povolení nebo bez opatření nebo v rozporu s ním, až na stanovené výjimky, jsou proto výkladem a contrario zakázány. Stavební zákon dále stanoví, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby postavené bez stavebního povolení či opatření nebo v rozporu s ním odstranění takové stavby; tento postup může vlastník stavby zvrátit jen za podmínek stanovených § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Ze správního spisu soud nezjistil, že by správní orgány postupovaly nepředvídatelným způsobem v rozporu se stavebním zákonem a zatížily či narušily ochranu dobré víry žalobce. Žalobce byl o zamýšleném úkonu prvostupňového orgánu vždy vyrozuměn (prohlídka nemovitosti, skončení dokazování, poučení k doložení dokumentů k žádosti o dodatečné stavební povolení) a náležitě poučen, správní orgány nejednaly svévolně ani překvapivě.

25. K námitce nejednotnosti postupu správních orgánů soud konstatuje, že rozhodnutí vydaná správními orgány ve věci sousední nemovitosti nemohou být předmětem soudního přezkumu v této věci, neboť o nich nebylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími.
26. *K čtvrtému žalobnímu bodu* soud odkazuje na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde bylo žalobci žalovaným opětovně vysvětleno, že postup podle ustanovení § 125 stavebního zákona a § 129 odst. 3 stavebního zákona nelze zaměňovat. Pokud kdy správní orgány zmiňoval použití ustanovení § 125 stavebního zákona, bylo to vždy s upozorněním na povinnosti vlastníka stavby z tohoto ustanovení vyplývající. V řízení o odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona není třeba již žádnou projektovou dokumentaci předkládat. Předložení projektové dokumentace v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona je požadováno pro řízení o dodatečném povolení stavby, které však bylo pravomocně zastaveno.
27. Co se týče námitky žalobce, že předložil vyjádření odboru životního prostředí a dopravy ze dne 20. 1. 2016 a odboru památkové péče ze dne 30. 4. 2015, nelze si nepovšimnout, že tato vyjádření byla vydána až poté, co bylo řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce, ačkoliv byl několikrát správními orgány poučen, podal jinou žádost o zahájení řízení o dodatečném povolení změny stavby.
28. *K pátému žalobnímu bodu* městský soud předesílá, že ze správního spisu vyplývá, že rodinný dům žalobce byl postaven v rámci typové družstevní výstavby, k níž se zachovala pouze typová projektová dokumentaci vzorového domu typu B, který koresponduje s domem ve vlastnictví žalobce (str. 1/1 správního spisu vedeného o odstranění změny stavby). Z ní je patrné, že provedenou změnu stavby neobsahuje. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů nedoložil, že by změna stavby byla povolena na základě jiných dokladů. Časové vybudování tohoto zastřešení přitom není důležité, neboť vždy by se jednalo o úpravu v rozporu s dokumentací, která byla zpracována k původní stavbě. Bylo třeba vždy takovou úpravu legalizovat, uvést faktický stav do souladu se stavem právním. Ze zjištěných skutečností nebylo možno dovodit, že by v předcházejícím období byla změna stavby na domě žalobce povolena. Správní orgány dospěly k správnému závěru, že změna stavby na domě žalobce nebyla povolena.
29. Nezbyvá než uzavřít, že změna stavby byla provedena bez vyžadovaného rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. V takových případech je stavební úřad je povinen zahájit řízení o jejím odstranění. Jestliže stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady v stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje ustanovení § 111 až 115 stavebního zákona. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví. Pokud bude řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno, stavební úřad pokračuje v řízení o odstranění stavby. V tomto řízení posuzuje, zda byly splněny podmínky podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Tento postup stavebního úřadu je striktně vázán stavebním zákonem, správnímu úřadu nenáleží žádné správní uvážení.
30. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s jednotlivými odvolacími důvody, které ostatně tvoří i žalobní body podané žaloby. Soud pro úplnost odkazuje, s přihlédnutím na rozsah žaloby a množství argumentů, které se opakují a překrývají, na ustálenou judikaturu NSS (srov. např. Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19.2.2014 č.j. 1 Afs 88/2013-

66; všechna rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), z které vyplývá, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný žalobní argument, přičemž odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.

31. Na základě výše uvedeného soud neshledal námitky žalobce důvodnými a žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, stavebního odboru ze dne 21. 1. 2016, č. j. P4 010039/16/OST/VAS a rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. MHMP 455566/2016 podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl (výrok I. rozsudku).
32. Usnesením městského soudu ze dne 9. 5. 2016 č. j. 3 A 76/2006-21 ze dne 9. 5. 2016 byl žalobce vyzván podle ustanovení § 36 odst. 1 a 5 s. ř. s. k odstranění nedostatků žaloby, které spočívaly v nedostacích navrhovaného petitu. Žalobce podáním datovaným 17. 5. 2016 tento nedostatek odstranil tak, že kromě zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu navrhl i zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 7. 8. 2013, č. j. P4/055819/13/OST/TUIV a rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2013 (správně 15. 1. 2014 pozn. soudu) č. j. MHMP 52066/2014. Vzhledem k tomu, že správní spis tato rozhodnutí neobsahoval, soud dotazem na žalovanou zjistil, že se jedná o rozhodnutí v řízení, v kterém žalobce vystupoval jako tzv. dotčený soused. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2014 č. j. MHMP 52066/2014 bylo žalobci, dle založené doručenky, doručeno dne 23. 1. 2014.
33. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., žalobu (proti rozhodnutí správního orgánu) lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.
34. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno dne 23. 1. 2014, lhůta k podání žaloby uplynula dnem 23. 3. 2014. Žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení tohoto rozhodnutí, byla žalobcem podána až na základě výzvy soudu spolu s opravou žaloby dne 19. 5. 2016. Je zřejmé, že se jedná v tomto bodě o žalobu podanou opožděně, a proto ji soud odmítl (výrok II. rozsudku).
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. listopadu 2019

JUDr. Jan Ryba v. r.
předseda senátu